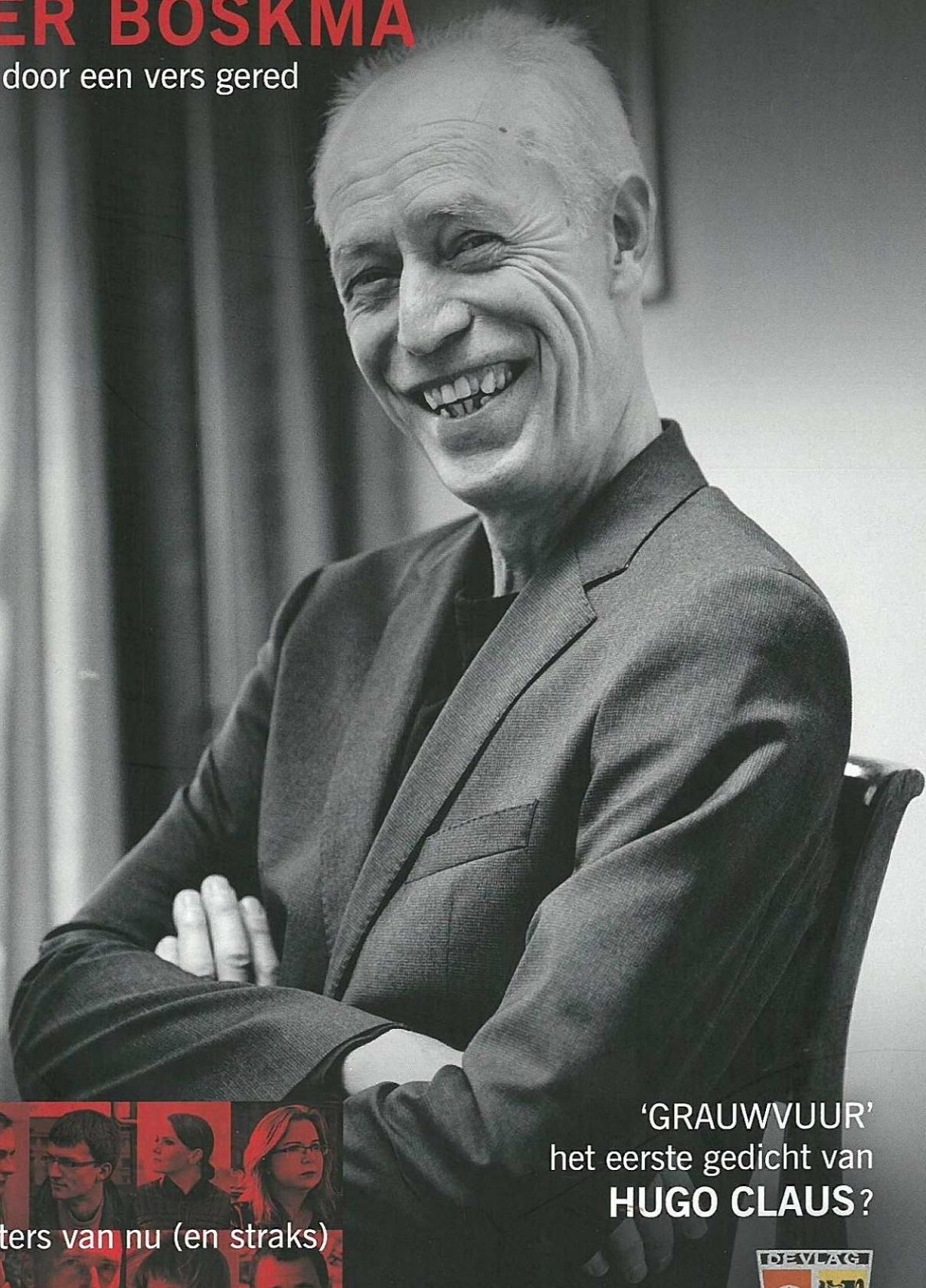

POËZIEKRANT

NUMMER 5 | SEPTEMBER 2014 | JAARGANG 38 | 8 X PER JAAR | P 50 90 13 | AFGIFTEKANTOOR 9000 GENT X | € 7

PIETER BOSKMA

Een dichter door een vers gered

Poolse dichters van nu (en straks)

'GRAUWVUUR'
het eerste gedicht van
HUGO CLAUS?

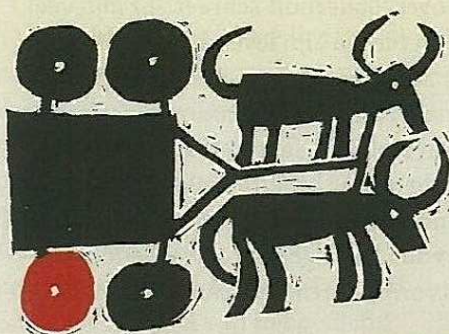

32 Poolse dichters van nu (en straks)

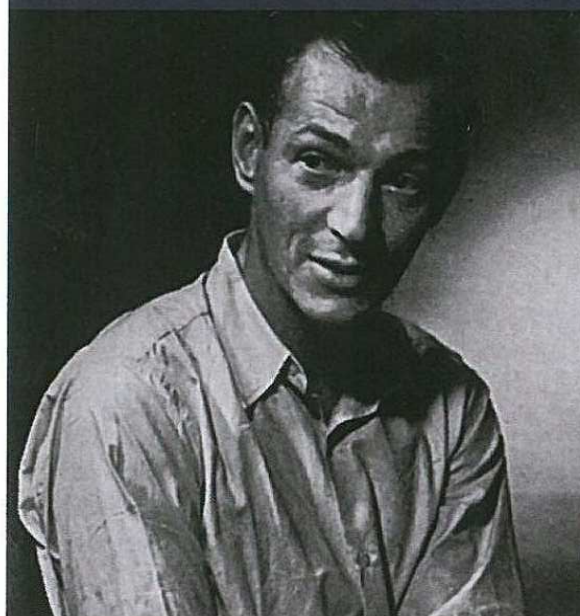
Hester Knibbe Archaïsch de dieren Gedichten

51 Hester Knibbe

72 Bertus Aafjes

De tragiek van een blijmoedig troubadour

En verder

14 Anton Korteweg | 16 Koenraad Goudeseune | 22 De werkkamer: Lucienne Stassaert
25 Focus: Charles Ducal | 26 Victor Vroomkoning | 29 Het geslepen potlood
45 Serendipity | 46 Het debuut | 48 Doina Ioanid | 58 Reiner Kunze
62 Chantal Maillard | 68 Victor J. Brunclair | 71 Alhadi Adam Agabeldour
76 Lies Van Gasse & Bas Kwakman | 80 Joke Schauvliege

POOLSE DICHTERS VAN NU (EN STRAKS)

DOROTA WALCZAK-DELANOIS & KRIS VAN HEUCKELOM

Toen een kwarteeuw geleden de Poolse Volksrepubliek ten grave werd gedragen, bracht dit ook in het Poolse literaire bestel een aardverschuiving teweeg. Na 44 jaar communistisch bewind werd de censuur afgeschaft en maakte het staatsmonopolie op de uitgave van literaire werken plaats voor de regels van de vrije markt. De herwonnen vrijheid had niet alleen een politieke en institutionele impact, maar moest ook voor een mentale omslag zorgen.

En van de debuterende auteurs die uitdrukking gaven aan dat verlangen naar verandering, was Marcin Świetlicki *angry young man* Świetlicki de literatuur van het Solidarność-tijdperk op de korrel en betitelde hij het werk van zijn voorgangers als 'poëzie van slaven'.

De poëzie van slaven voedt zich met ideeën, en ideeën zijn een watrig substituum voor bloed. Helden zaten in de gevangenis en de arbeider is lelijk, maar ontroerend nuttig, in de poëzie van slaven.

Met zijn aanval op de slaafse 'boodschapperigheid' van de oudere schrijversgeneratie rekende Świetlicki meteen ook af met een oud zeer in de Poolse literatuur. Al sinds de romantiek, toen het land verdeeld was en moest strijden voor politieke zelfbeschikking, werden literatoren in Polen op een voetstuk geplaatst, als geestelijke leidsmannen en voorvechters van de 'Poolse zaak'. Tijdens de Tweede Wereldoorlog en de communistische periode behield dat romantische paradigma veel van zijn aantrekkingskracht. Tegenover die 'poëzie van slaven' stelde Świetlicki een herwaardering van de private levenssfeer van de auteur. Een van zijn eerste dichtbundels heet – niet geheel ontoepas-selijk – *49 gedichten over wodka en sigaretten*.

Świetlicki's eigentijdse mix van existentiële en confessionele poëzie heeft de voorbije twee decennia heel wat navolging gekend, maar is ook op heel wat tegenwind gestoten, zowel vanuit conservatieve als vanuit progressieve hoek. Voor heel wat jongere dichters, die het communisme amper of niet hebben meegemaakt, is het odium dat op maatschappelijk geëngageerde literatuur rust, niet langer relevant. Er zijn andere en dwingendere vormen van onvrijheid die het land (en de literatuur) nu in zijn greep houden, zo luidt het. Neem bijvoorbeeld het werk van de jonge Poznańse dichter en muzikant **Szczepan Kopyt** (1983). In het openingsgedicht van zijn debuutbundel *yoass* (2005) haalt Kopyt Świetlicki's woorden vakkundig door de mangel ('de idee van

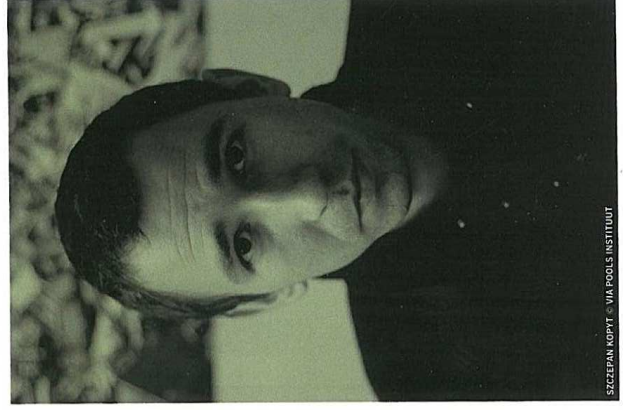
TOMASZ BAK • SYLVIA JANUBOWSKA

TOMASZ BÓYCH • ARKADIUSZ FRĄCZAK

JAS KAPELA • VIA POOLS INSTITUUT

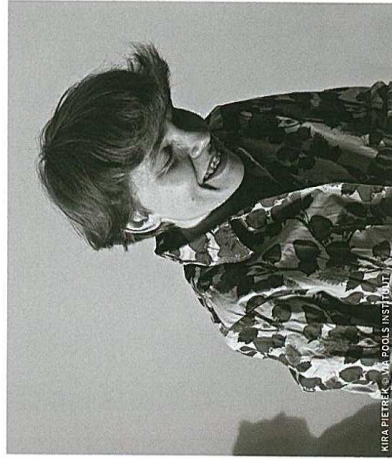

SZCZEPAN KOPYT • VIA POOLS INSTITUUT

POOLS INSTITUUT
DIENST CULTUUR VAN DE AMBASADE
VAN DE REPUBLIEK POLEN IN BRUSSEL

“Wij willen de taal ontbloten.
De taal in haar onderbroek zetten.
Er bestaat slechts één literair genre:
de creativiteit van het woord.”

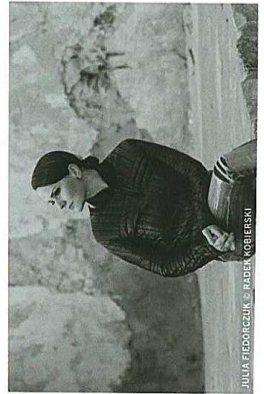
KIRA PIETREK © VIA POOLS INSTITUUT

KIRA PIETREK © VIA POOLS INSTITUUT

EUDENISZ TRACTYSZYNOWICZ © VIA POOLS INSTITUUT

JULIA FIEDORCZUK © RADER KOBIERSKI

slavernij / voedt zich met poëzie, een mengsel van zweet en inkt), om vervolgens de toenemende commercialisering en mediatisering van literatuur op de korrel te nemen: 'poëzie van slaven / dat is de nieuwe tv-gids, dat is een mooi blokje reclame / door dichters geschreven'. In Kopyts recentere bundels worden zijn (neo)marxistische inspiraties steeds duidelijker en maakt hij van de maatschappelijke ongelijkheid in het contemporaine Polen een van zijn grote strijdpunten. Die reflex is niet geheel onbegrijpelijk. De bruuske overgang van een collectivistisch georiënteerde plan-economie naar een op neoliberale leest geschoeid maatschappij-model heeft *en cours de route* nogal wat slachtoffers gemaakt. Vooral na de eeuwwisseling heeft een aantal Poolse schrijvers zijn focus verlegd naar de prijs die – vaak letterlijk – voor de herwonnen vrijheid betaald is. Een beloftevol dichter als Kopyt doet dat met bravoure, zoals blijkt uit het gedicht 'iuvenes dum sumus'. Het studentikoze drinklied 'Gaudeamus igitur' vormt hij om tot een eigentijds strijdlied voor de jongere generaties, waarbij gevoel voor ritme en

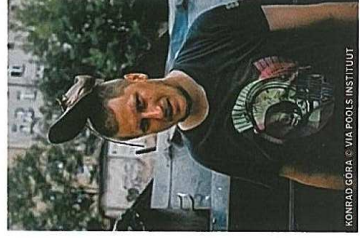
muzikaliteit samengaan met een sterk historisch bewustzijn en filosofische diepgang. Dat het kapitalisme vandaag de dag anders en veel subtieler te werk gaat dan in de negentiende eeuw, is ook voor Kopyt duidelijk: in een van zijn gedichten over de heden-daagse strijd tussen 'heren' en 'slaven' vervangt hij de marxistische termen 'uitbuiten' en 'uitgebuut worden' consequent door 'kietelen' en 'gekieteld worden'.

Een vergelijkbare teneur van persoonlijk en maatschappelijk onbehagen doordringt ook het werk van de een jaar jongere Krakause *slam poet* **Jaś Kapela** (1984). De motor van Kapela's poëzie is echter niet zoezeer een oprecht gevoel van solidariteit met zijn medemens (bij Kopyt verwoord door het herhaald gebruik van de wij-vorm), maar wel de uitbundige stem van een hyperbewuste, ironische en tegelijk ook naïeve 'ik'. Het alomtegenwoordige ego van de dichter vormt diens enige, niet al te stevige houvast in de confrontatie met de – ongewenste en verwenste – werkelijkheid die hem omringt.

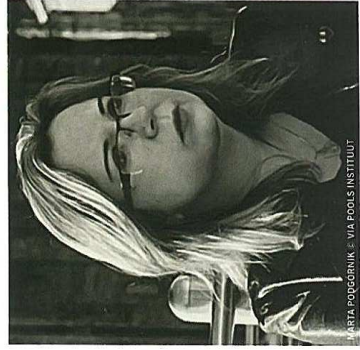
Nog anders wordt het verzet tegen de maatschappelijke status quo geventileerd door de Wrocławse dichter **Konrad Góra** (1978). Góra combineert een agressieve dictie (op de cover van zijn debuut-bundel verzinnebeeld door een molotovcocktail) met een 'anarchistische' poëtica die ellipsen en ongrammaticale constructies tot de norm verheft.

Kritisch van inslag is ook het werk van de dichteres **Kira Pietrek** (1983), die als art director werkzaam is bij een Pools reclameagentschap en als beeldend kunstenaar haar eigen dichtbundels illustreert. Pietrek parasiteert in haar gedichten op het normatieve discours van allerhande 'officiële' instructies (wet-teksten, kerkelijke directieven, leerplannen,...) en parodieert vaak kundig het droge, objectiverende karakter van nieuwsberichten en allerhande statistisch onderzoek. Op onderkoelde wijze legt ze de kloof bloot die gaapt tussen dat officiële discours en de rauwe werkelijkheid die haar omgeeft. Niet zelden vormt het vrouwonvriendelijke en patriarchale karakter van de publieke moraal het mikpunt van haar gedichten.

Tussen al dat jonge en kritische geweld zijn er echter ook mildere stemmen te horen. De iets oudere **Julia Fiedorczuk** (1975) hanteert in haar poëzie een eigensortig magisch realisme dat voortvloeit uit een sterk ecologisch bewustzijn. De onlosmakelijke verstrengeling van mens, dier en natuur komt in haar 'ecopoëzie' tot uitdrukking in terugkerende procédés als antropomorfisering en animalisering. In het titelgedicht van haar bundel *Zuurstof* vat ze haar dichtertelijk-filosofische adagium kernachtig samen als 'ik adem dus ik ben'. Nog persoonlijk (en confessioneler) van

KONRAD GÓRA © VIA POOLS INSTITUUT

KIRA PIETREK © VIA POOLS INSTITUUT

inslag is het werk van Fiedorczuks generatiegenote **Marta Podgórnik** (1979). Haar gedichten zijn vaak in de jiji-vorm gesteld en presenteren zich meer dan eens als pogingen tot dichterlijke oprechtheid, met veel aandacht voor de dramatiek van man-vrouw-relaties, maar niet wás van de nodige (zelf)ironie.

Dat het begrip 'vrijheid' ook positief en constructief ingevuld kan worden, blijkt uit het werk van **Joanna Mueller** (1979). Zij verwierf na de eeuwwisseling bekendheid als een van de exponenten van de zogenaamde 'neolingvistische' school, een Warschaus dichterscollectief dat talige expressie wil bevrijden uit het versmachtende keurslijf van literaire genres, normen en conventies. 'Wij willen de taal ontbloten. De taal in haar onderbroek zetten. Er bestaat slechts één literair genre: de creativiteit van het woord. Gedichten vernietigen de poëzie. Maak de baan vrij', zo luidt het in het manifest dat Mueller en haar collega's in 2002 op de wereld loslieten. Dat deze dichters het 2002 op de wereld loslieten. Dat deze dichters het

eigenlijkde manier invullen, blijkt uit hun grote gevoeligheid en fascinatie voor de nieuwe sociale realiteit die door nieuwe media en communicatietechnologieën gecreëerd wordt. Een van deze neolinguïsten, Jarosław Lipszyc (1975), heeft zich de voorbije jaren ontpopt tot een fervent tegenstander van patenten en auteursrecht en geldt in Polen als een van de grootste pleitbezorgers van de vrije beschikbaarheid van cultuurgoeederen in het publieke domein. De taal is voor de neolinguïsten evenzeer beeld als klank, wat zich in Muellers geval vertaalt in een voortdurend aftasten van de grafische, fonetische, morfologische en syntactische mogelijkheden van het Poolse lexicon. In haar ingenieuze 'autocentaaf' *fadebook* combineert ze de visuele vorm van een kalligram met een reeks neologismen die de impact van sociale media op menselijke relaties op de voorgrond plaatsen.

De visuele poëzie van sommige neolinguïsten doet in zekere zin ook denken aan het concept 'liberatuur' (www.liberatura.pl) dat het voorbije decennium door het Krakause schrijverskoppel Zenon Jajfer en Katarzyna Bazarnik (beiden 1970) gepropageerd werd. Met de samentrekking van het Latijnse woord 'liber' en 'literatuur' verwijzen ze niet alleen naar de doelstellingen van hun artistieke praktijk (de literaire tekst 'bevrijden' uit zijn conventionele

carcan), maar ook naar het artefact dat daarbijentraal komt te staan: het boek dat als materiële drager de (ruimtelijke) essentie van de literaire tekst uitmaakt en de interpretatie ervan beïnvloedt. Een van hun opmerkelijkste realisaties is *Oka-leczenie*, een dichtbundel uitgegeven in de vorm van een triptiek (het voorplat en de rug van het middelste boek zijn vastgemaakt aan de rug en het voorplat van respectievelijk het eerste en het derde boek). De overkoepelende Poolse titel is een woordspeling die zowel 'verminking' als 'genezing van het oog' betekent.

In tijden dat literatuur steeds vaker digitaal geconsumeerd wordt en de materiële drager van de tekst aan belang verliest, pleiten Jajfer en Bazarnik voor een herwaardering van het materiële boek.

Draait het in het werk van de neolinguïsten en de liberatoren vooral om ontregeling en verrassing, dan zijn er ten slotte ook dichters die van repetitiviteit en herkenbaarheid hun troef hebben gemaakt, zoals **Eugeniusz Tkaczyszyn-Dycki** (1962) en

Tomasz Różycki (1970). De zelfverklaarde outsider Dycki lijkt al decennialang aan een en hetzelfde gedicht te schrijven en combineert een hang naar het religieuze met een obsessie voor thema's als ziekte, fysieke aftakeling, psychische stormen en de dood. Dycki's handelsmerk zijn rijmloze enjambrerende verzen die veelal in kwatrijnvorm gepresenteerd worden en gelardeerd worden met steeds terugkerende, elergische frasen (zoals de aanhef 'het is herfst al Heer en ik heb geen huis'). Aldus ontstaat een geheel eigen poëtische biotoop die onlosmakelijk verbonden is met Dycki's persoonlijke mythologie. Różycki van zijn kant schrijft gedichten van een verraderlijke eenvoud: vormvast, beeldend en tegelijk diep geworteld in de Poolse literaire traditie. Net als Dycki werkt ook Różycki geregeld met frasen die als leidmotief in verschillende van zijn gedichten terugkeren, zoals het bekende incipit 'Toen ik begon te schrijven, had ik nog geen idee'. In tegenstelling tot de overwegend donkere en deprimerende toon van Dycki's poëzie spreekt uit Różycki's werk echter een prominenter, in subtiële humor gedrenkt optimisme.

Zowel Dycki als Różycki zijn intussen al meermaals gelauwerd in hun thuisland en hebben de voorbije jaren ook in het buitenland al enige naam en faam verworven. Nu (en straks) is het ongetwijfeld de beurt aan Szczepan Kopyt en zijn generatie.

Tomasz Bąk

Goddelijkheid heeft misschien wel iets van geodesie, ja, het is een kwestie van perspectief. Zo een God met een helm op zijn hoofd en een waterpas in zijn hand ziet in het universum heel onaardse zaken

– vochtige stalactieten als steden en dorpen zo groot, vreemd dat de heilige aarde deze ook in dit seizoen heeft.

Hij ziet een betonnen Jezus, die een ster ophangt tegenover Tesco, en omgekeerde kruisen

(black-metalgroepen behoren niet tot zijn kennisgebied), van Jezus, weer kruisen, van Jezus, weer kruisen! – roept hij, de mens naar het beeld van God lijkt in beide richtingen te lijden.

Een arme christen luistert naar een plaat van Gotye, ergens tussen een vrouw en een gehuurd plafond, eerst boven en onder, daarna keren de rollen zich om en is er geen heersen en ook geen delen meer.

Op een dag leert een kind bidden – het vouwt zijn handen en denkt dat alles oké is, maar dan, één twee drie! schiet hij de hemel in aan een ongecertificeerde bungee.

Konrad Góra

Iemand moet zich met mijn haat

Er klonk een kreet en de winsten stegen met het aantal nullen, waarachter een man met een stem van louter kreten. Iemand die zich moest met mijn haat, hem aanwakkert tot waanzin.

Intussen

is het donker. Ik stap over en ben zeker dat ik je opnieuw heb gezien, na jaren

zonder een diepe teug adem,

maar jij was het niet, jij krijste nooit woorden zonder inhoud. Zoals leven in herinneringen, wanneer het bewustzijn

ervandoor gaat als een koerier die aan het verkeerde adres was en zich naar het juiste adres moet haasten. Zoals doden weer in herinnering brengen bij levenden en van kant wisselen uit blinde ijver.

Ik koester nog even het moment en drink van het speeksel dat ik je ontneem zonder je te wakken.

Szczepan Kopyt**iuvenes dum sumus**

mijn buik jouw buik en alle hongerige buiken
 schrijven geschiedenis die straten oversteeft rivieren bruggen en stadsparken
 waar ze neerknielt om haar veter te knopen
 ze had zich kunnen ophangen maar ze is fucking kwaad

tikken op het toetsenbord de rug gekromd
 eindeloze quarantaine aan de kebabtent
 als een caravan als vakantie zonder kans op ontspanning
 als een stage als een interim alsof een internering
 een normale situatie was wat vindt jouw buik daarvan
 als dat normaal is dan helpt misschien een knal

mijn neus jouw neus en alle snotterende neuzen
 die niet verzekerd zijn als je begint te rammen op
 het toetsenbord het mes door de kebab halen doen alsof je ouder wordt
 tijdens de stage gaudeamus igitur iuvenes dum sumus

eet je hummus pers dan de knoflook denk aan de magnesium
 sta je in de massa schreeuw dan als de massa eis
 je basisrechten op die reeds bestaan eis de dood
 voor permanente quarantaine en monitoring
 maar dit is daarvoor niet de juiste plek jongens kijk toch
 naar boven een betaald oog houdt jullie in de gaten kom

mijn voeten jouw voeten en het stappen van alle voeten
 rond de glazen torens van het centrum en de verwoeste rest
 bewoond door werklozen uitgebuiten studenten ex-studenten
 stagairs interimairs met hun lades vol contracten
 allen letten ze op hun eten verwarmen ze verstandig
 in de winter die ons hoofd binnendringt
 en de voorsteden met kampementen opschrikt

van stappen worden voeten warm schrijf dan schrijf dan toch schrijf
 geschiedenis van de torens van glas en staal dat bestand is tegen real life
 verheven geschiedenis van de omheinde buitenwijken

waarin tien rechtvaardigen wonen
 of misschien maar één
 één is een ramp hier en daar waar ellende
 de huizen wordt uitgegooid
 spreek

mijn keel jouw keel en alle toegeknepen kelen
 hoewel het park een parkeerplaats wordt doven de lichten
 en begint de stad haar show op de tram en haar sluikhandel
 hoewel handtekening en stempel een maskerade van rechten zijn
 waarop je recht hebt voor zover je je volledig verkoopt
 mijn keel jouw keel en alle samengeknepen kelen
 zeggen fuck

wat zeg je daarvan volle buik
 lederen fauteuil en
 groen geveerd gras

in overalls in fabriekshallen wordt de groei van het BNP gelast
 aan de stilte van managers die al naar de sloepen schuifelen
 hiphop gaat voor bling punk-rock steekt zijn borst uit
 onder het order it's fuckin' great new order neem deze
 voor de instemming met bagdad voor het zwijgen over nangar khel
 de president gaat even naar de punt van het schiereiland hel
 rest in peace

we spelen muziek voor de massa
 de laatste kreet van de commercie
 om de media aan de praat te houden
 verjagen ze jullie niet uit de straten
 stuk geslagen ruiten en vuur overstemmen
 berichten over dalende indexen

verenigde partij van het vervreemde werk
 en de vervreemde (god)

rest in peace
 iuvenes dum sumus
 iuvenes dum sumus
 dum
 dum
 dum

Joanna Mueller

facebook

op een dag geef ik me over
laat ik me verstikken door de wereld
zal niemand nog sympathie voor me hebben
en zal er geen levende ziel nog lief voor me zijn
ik zal ze me uit handen laten rukken uitschelden opnemen
in een zoekraakmachine opslokken door de template der gebeurtenissen
als iedereen voor mij alleen nog verzoek en verstrooiing is geworden
als in mij het kind inslaapt dat ik nooit meer zal zijn
als mijn reflexen verdwijnen mijn tong verloren is
wat zal blijven is mijn onmacht en jullie eisen
en steeds minder van mij zal nog voor mij zijn
zomaar iemand zomaar niemand
onbereikbaar in haar verdriet
roeping gemist
simpel gezegd
maar
zo lang – tot dan
nog niet
neem ik het niet en geef ik niet op

[autocentaaf]

Tomasz Różycki

Koffie en tabak

Toen ik begon te schrijven, had ik nog geen idee
van wat poëzie met mij zou doen, dat ik door haar
een raar fantoom zou worden, met eeuwig slaaptেকort
en een doorzichtig vel, dat in licht beschonken staat
door de straten doolde en pas dacht aan slapengaan
bij het razen van de dageraad, voor dag en dauw
al rondwaarde bij kennissen, zonder rooie duit –
een luis, een stuk ongedierte dat in zijn dromen
afgaat op een streepje naakt, aangelokt door een zucht.
En ik wist niet eens wat die stomme verzen met mij
zouden aanrichten, mijn liefde, en dat enkel jij
mij weer zou doen leven, en dat ik slechts dankzij jou
nog zichtbaar zou zijn – neergevlid nu aan je zijde
wacht ik de tel af waarop jouw ogen zich sluiten.

juni 2003

Marta Podgórnik

paradiso

als ik je haren zoen de eerste koffie maak
water in het bad laat lopen voel ik me even
als jouw vrouw dat gaat zo over als je buitengaat
wat na jou rest is een beetje troep
ik ben nooit een heilige geweest hoewel ik nu zeker
beter ben dan voorheen dat is vrij duidelijk
maar op mijn schrijven drukt dit hoe langer
hoe meer erg gemakkelijk vind ik dat
dus ook na dit avontuur is droefenis al wat rest
schillen van foto's enige kruimels kennis
van een gevaarlijk thema en een geur van tederheid
die ik ongaarne wegwas in mijn ochtendlijk bad
maar nu slaap je bij me een veilige belegging
van klamme aanrakingen en aanslepende blikken
ik weet het is laf uit te kijken naar het einde
waarna niet meer rest dan een beetje troep

Kira Pietrek

zeugen

onder losse zeugen verstaat men zeugen die al afgezonderd werden van de biggen maar nog niet gedekt

de intensiteit van de ovulatie en de doeltreffendheid van het dekken hangen af van hun beweging in de open lucht

dit zijn geen jurydames die maar uit te kiezen hebben of kleine grote veranderingen

volwassenheid is een eenduidig begrip en kan gebruikt worden in verschillende opzichten

een zwangerschap ontwikkelt zich zelfs als het moet ten koste van de moeder

net in zo'n situatie bevinden zich de zeugjes die te vroeg werden gedekt

vrouwen masturberen gemiddeld vanaf 14 jaar mannen zelfs vanaf hun 11

wie een minderjarige jonger dan 15 pornografische inhouden presenteert dan wel objecten van dergelijke aard ter beschikking stelt

of pornografische inhouden verspreidt op zo'n manier dat een minderjarige er kennis van kan nemen riskeert een boete

een vrijheidsbeperkende straf of vrijheidsberoving tot 2 jaar

seksuele voorlichting in middelbare scholen staat gelijk met een cursus opvoeding tot het gezinsleven deze lessen zijn erop gericht

een integrale kijk op de persoon aan te nemen waarden te kiezen en te realiseren die de persoonlijke ontwikkeling dienen

problemen op te lossen en moeilijkheden te overwinnen tijdens de puberteit

de zekerste methode om de brontstijd vast te stellen is de gewaarwording van een reflex van verdraagzaamheid

als je er een bestijgt

Eugeniusz Tkaczyszyn-Dycki

LXII. Tumor linguae

in de kamer hiernaast ligt mijn moeder op sterven zolang ik me herinner sterft ze keer op keer in de kleine kamer beneden een andere keer in de grotere boven daar neem ik nu mijn ambt waar

waarop berust mijn ambt ik schrijf gedichten dames en heren ik buig mij over een verzonnen blaadje papier als over mijzelf en word overspoeld door inspiratie een flinkerend licht ik ontsteek het keer

op keer in de donkere kamer beneden of boven naargelang de situatie zich ontwikkelt zolang ik me herinner heb ik dames en heren geen verhouding tot het geschreven en afgewerkte gedicht tot ziens mijn liefste

Julia Fiedorczuk

Fotosynthese

De zon baart me bijna pijnloos, een plakje warmte op mijn voet, op mijn oogleden een licht kompres van bloed, een onaardse stofbril.

Daarop hurkt een schim neer als een wufte vlugge anemoon die me kleurrijke ichtyologische verhalen vertelt. Rood en zwart, daarmee begint alles, later pas een Oervloed van Ultramarijn, mijn amfibie in wording.

Hoe is dat gegaan? Ik beproef mijn geheugen en wrijf steeds forser in de ogen. Die onderhuidse tijden stromen dichtter, ze zijn de mijne in een fractie van licht, plotse ademloosheid en een weldadige angst die meteen oplost in een schuimende diepte. Jou tot eigendom hebben wereld. Je liefhebben, jou verliezen.

En node gaan we aan land, kweken veren en kijken recht de zon in.
Het zeegroen van de iris.
Weefsel, weefstof, lucht.

ik ben altijd knap tenzij ik een depressie heb

ik loop en veracht ik loop en veracht

ik zie en veracht ik hoor en veracht

ik praat en veracht gevangen in een vlezige slet

laverend tussen honger en verveling

verorber ik kebabs en geroosterde broodjes

en lever ze nadien weer in

want ik veracht en loop verder en ik veracht

ik zie en veracht ik hoor en veracht

naar dit modderige land gehaald

op vraag van ik weet niet wie

verkoop ik mezelf voor een prikje want ik vrees

dat niemand me voor meer wil hebben

ben je in de buurt en krijg je plots zin in een verkrachting

vraag dan naar jaś kapela voorbijgangers zullen je de weg tonen

ik zal tijd voor je maken want veel afleiding heb ik niet

al ben ik wel betrokken bij de coproductie van een monumentaal epos

over de geschiedenis van een zeker onbenullig dichter met een overdadig ego

ken je hem? jantje kapela heet hij

toen hij klein was zei hij skiër of scout te willen worden

denkelijk iets tussen "stenengooiers op de barricade" en "de saga van małysz"

moge hij in vergetelheid sterven